

# Mây Xưa Trên Bản Thượng



(hình trên net)

## Ghi Chú Mở Đầu Chuyện Mây Xưa Trên Bản Thượng

### Một:

Trước hết, đây lời ngắn gọn để trân quý ghi nhớ một số danh tác rất được yêu chuộng một thời đã qua của các tác giả viết về sinh hoạt và đời sống của đồng bào sắc tộc miền mạn ngược, núi cao rừng thẳm, mưa lạnh mây mù, mịt mờ sương khói... cũng như viết về đời sống và tâm tình của người lính chiến biên cương. Có thể kể: đó là "Những Chuyện Đường Rừng" (của Lan Khai), "Sơn Nữ Ca" (Trần Hoàn), "Màu Tím Hoa Sim" (Hữu Loan), "Máu Dặm Sơn Khê" và "Chiều Mưa Biên Giới" (Nguyễn Văn Đông)

### Hai:

"Mây Xưa Trên Bản Thượng" này là chuyện có thật, nhưng chỉ được viết nửa chừng, không có đoạn cuối bi hùng. Người lính "Sợ Khi Mình Không Về..." trong cuộc là một sĩ quan trung đội trưởng anh hùng, gốc người ngoài xứ, rất chung tình cuộc tình Kinh-Thượng với một nàng sơn nữ xứ cao nguyên mây ngàn nên có danh hiệu truyền tin là "Mây Ngàn". Và "Mây Ngàn" đã gục ngã giữa chiến trường biên giới Việt - Miên, Thất Sơn-Châu Đốc... một ngày cách nay lâu lắm... Chao ôi! nghĩa tử là nghĩa tận, chính tác giả đã quyết định không báo tin buồn, hoặc cho người lên bản Thượng để báo tin buồn, gần như đúng với tâm sự từng thổ lộ của "Mây Ngàn" là người đó của "Mây Ngàn" chắc đã bao ngày một bóng cô đơn, mỗi mòn, mong đợi...

Trong đời của mỗi người lính còn sống sót, bao nhiêu lần chúng ta đã phải nghẹn ngào chào tay vĩnh biệt bạn mình, bao nhiêu lần ta đã nuốt lệ giữa tang ma của bạn mình... Một hình ảnh không bao giờ quên được dù đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, đó là cảnh ôm xác bạn gói trong poncho của chính mình đặt giữa lòng chiếc trục thẳng vút vút lên cao, lên cao, bay về một hướng an bình hơn nhưng bầu trời thì đầy mây trắng tang thương...

Vĩnh biệt! Lại vĩnh biệt! Vẫn lời vĩnh biệt! Tôi vẫn nhớ bạn, "Mây Ngàn" ơi!...

Ôi chiến tranh! Như bất cứ ai, những người trẻ tuổi năm nào, nhận thức được rằng không còn một giải pháp chủ động nào hơn cả để có cơ hội cứu quốc và kiến quốc, chúng tôi đã lao mình vào cuộc chiến chỉ vì muốn sớm chấm dứt cuộc chiến do chỉ mấy người theo cộng sản quốc tế có não trạng điên rồ gây ra, Chúng tôi không cần phải dài dòng phân trần, biện bạch, nhưng cuộc chiến đó quả đã là trường hợp hy hữu mà mấy ngàn năm văn hiến nước Việt chưa từng xảy ra... "Tiên vô cổ nhân, hậu vô lai giả", làm sao chúng ta có thể chấp nhận những người cộng

sản VN cuồng tín, xung phong làm những tay đồ tể chém giết đồng bào mình cho mục tiêu ảo tưởng nhuộm đỏ cả thế giới của người cộng sản Sô Viết...

Sử sách nước Việt chưa từng có loại con dân phản bội và ngu muội như vậy. Họ đúng là những tội nhân thiên cổ phải được đời đời kết án phản quốc gia và phản dân tộc. "Mây Ngàn" ơi! Tôi vẫn quá đau buồn nhớ những nhận định và ý kiến tương đồng đó của chúng ta những ngày xa xưa cũ...

Vĩnh biệt! Lại vĩnh biệt! Vẫn lời âm thầm vĩnh biệt! Tôi vẫn nhớ bạn, "Mây Ngàn" ơi!...

**Lê-Thụy-Chi**

## Mây Xưa Trên Bản Thượng

lòng mong làm gió bay cùng  
mây ngàn mạn ngược núi rừng mê cung...

đưa mây ra xứ đàng trong  
kinh thành cổ kính có rồng phượng bay  
đón mây xuống miệt viễn tây  
ruộng đồng sông rạch lấp đầy phù sa...

chao ôi! hai chữ sơn hà  
nợ đất nước trước, chuyện nhà... khó thay  
lỡ khi chiến địa phơi thây  
thương người sơn nữ sóc mây bẽ bàng...

tháng ngày lòng dạ nát tan  
biên thù lặng ngắm mây ngàn trôi ngang...  
bập bùng trống võ khèn lan  
bản buồn... bậu khóc... lang thang giữa rừng...

**Lê-Thụy-Chi**

[www.vietnamvanhien.net](http://www.vietnamvanhien.net)